

עפ"א 66433/06/20 - עדנאן חג'אזי נגד ועדה מקומית לתכנון שפלת הגליל, מטעם היועץ המשפטי לממשלה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 66433-06-20 חג'אזי נ' ועדה מקומית לתכנון שפלת הגליל
מספר בקשה: 1

בפני המבקש כבוד השופטת תמר שרון נתנאל
עדנאן חג'אזי
ע"י ב"כ עו"ד מג'יד חג'אזי

נגד המשיבה
ועדה מקומית לתכנון שפלת הגליל
ע"י ב"כ עו"ד רן עמיאל
מטעם היועץ המשפטי לממשלה

החלטה

1. לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על גזר דין שניתן על ידי בית משפט השלום בעכו (כבוד השופט ויליאם חמד) ביום 10.5.20, בתיק תו"ב 26635-12-15 (להלן: "גזר הדין").

2. המבקש הורשע בבית משפט קמא, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבודות בנייה ושימוש חורג, ללא היתר ובניגוד לתכנית, עבירות לפי סעיפים 204 (א) ו-(ב) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ח-1965 (להלן: "החוק") (כנוסחו לפני תיקון 116 לחוק). וכן בשימוש אסור במקרקעין, עבירה לפי סעיף 243(ה) לחוק.

מדובר בבניית מבנה בן 4 קומות, בשטח כולל של 1,279 מ"ר, על מקרקעין הנכללים בתכנית מתאר ג/15756 (אשר פורסמה ביום 19.11.13) ולפי הוראותיה לא ניתן להוציא היתר בנייה, עד לאישורה של תכנית מפורטת.

3. בית משפט קמא גזר על המבקש את העונשים כדלקמן:

א. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זו אחת העבירות בהן הורשעו הורשע בתיק זה ויורשע עליה.

ב. קנס בסכום של 200,000 ₪ או 10 חודשי מאסר תמורתו, לתשלום ב- 40 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1/7/20.

ג. כפל אגרה בסכום של 79,298 ₪, לתשלום בתוך שנה.

ד. היטל השבחה בסכום של 133,229 ₪, לתשלום בתוך שנה.

ה. חתימה על התחייבות בסכום של 100,000 ₪ להימנע, במשך שנתיים ממועד מתן גזר הדין, מביצוע אחת העבירות בהן הורשע.

ו. ניתן צו הריסה לעבודות הבניה מושא כתב האישום המתוקן והאוסר לעשות בהן שימוש חורג ללא היתר. נקבע כי הצווים יכנסו לתוקף בתוך 12 חודשים, אלא אם הנאשם יקבל היתרים כדין וניתנה הוראה לרשום את הצווים בפנקסי המקרקעין.

4. המערער טוען בבקשתו להארכת המועד, כי הוא פנה למשרד עו"ד פייסל (אשר הגיש את הבקשה בשם המבקש) ביום 24.6.20, מאחר שסבר כי גזר הדין ניתן ביום 15.5.20 ולא ידע שהמועד להגשת ערעור הסתיים ביום בו הוא פנה לעוה"ד. הערעור הוגש 4 ימים לאחר מכן, ביום 28.6.20.

נטען כי יש להאריך את המועד "במעט יותר משלושה ימים" וכי האיחור לא נבע מרשלנות אלא מטעות בספירת הימים.

5. לגופו של עניין טוען המבקש, כי העונש שהושת עליו הוא עונש קשה ומחמיר ביותר, שאינו עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה ועם עונשים שנגזרו במקרים דומים אחרים וכי עיקרון אחידות הענישה מחייב התערבות ערכאת הערעור. כן נטען כי היה על בית המשפט קמא לשקלל בגובה הקנס, את המאסר על תנאי שהוא השית על המבקש.

6. המשיבה מתנגדת להארכת המועד.

לטענתה, לא קיים במקרה זה "טעם ממשי המניח את הדעת" לאיחור של 4 ימים בהגשת הערעור.

המשיבה טוענת כי נימוקי המבקש להארכת המועד הם נימוקי סרק, שכן מי שייצג אותו בבית משפט קמא "לאורך חמש שנות התדיינות ועד להרשעתו ומתן גזר הדין" היה עוה"ד אשר הגיש את הערעור וכי קיימת חזקה שעם קבלת גזר הדין הודיע למבקש על לוח הזמנים להגשת ערעור.

7. לגופו של עניין טוענת המשיבה, כי בנסיבות המקרה, מדובר בגזר דין מקל וכי היא שקלה הגשת ערעור מטעמה, אך לבסוף החליטה שלא להגישו.

דין והכרעה

8. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים החלטתי לדחות את הבקשה ואלה נימוקי;

9. הסמכות להארכת מועד להגשת ערעור פלילי, מצויה בסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב),

תשמ"ב - 1982, הקובע:

**"בית משפט רשאי לבקשת מערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור
לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו-200".**

הסעיף אינו מפרט קריטריונים להארכת המועד ובניגוד לסדר הדין האזרחי, מסור בו לבית המשפט שיקול דעת רחב להאריך את המועד, ללא שיש צורך בהצבעה על "טעמים מיוחדים". הטעם לכך נעוץ בהבדלים המהותיים בין שני סוגי ההליכים.

10. עם זאת, אין להבין מכך שאין צורך בטעמים להארכת המועד. נפסק כי, על המבקש להוכיח לבית המשפט כי קיים **טעם ממשי מניח את הדעת** להארכת המועד.

בין השיקולים שבית משפט שוקל, בעניין זה, נמנים השיקולים שנוגעים למשכו של האיחור, לנימוקים לאיחור ולסיכויי ההליך. ראו: ע"פ 8031/09 עלי מגיד נ' מדינת ישראל (19.10.2009). נפסק, כי "חרף הנטייה שלא להחמיר עם נאשמים המתעכבים בהגשת ערעורם, אין לראות בסדר הדין הפלילי משום 'המלצה' או 'רשות', וגם כשעסקינן בפלילים, אין מקום להיעתר לבקשות להארכת מועד חדשות לבקרים באופן שיביא לזילות הוראות החוק ולפגיעה באינטרס של הצד שכנגד וביכולתו של בית המשפט לפעול ביעילות. תחת זאת, יש לבצע איזון בין שיקולי מדיניות כלליים כמו גם בין שיקולים ואינטרסים המשתנים על פי נסיבותיו של כל מקרה" - ע"פ 4946/07 רע"פ 4948/07 עלי מקלדה נ' מדינת ישראל (19.2.2009) (להלן: "עניין מקלדה") והפסיקה הנזכרת שם.

בנוגע לשיקולים הפרטניים שעל בית המשפט לשקול, נפסק בעניין מקלדה, כי "יש להתייחס, בין השאר, לטעמים שבעטיים הוגש הערעור באיחור; לפרק הזמן שחלף למן המועד האחרון להגשת הערעור הקבוע בחוק; לשאלת היותו של המערער מיוצג על-ידי עורך דין וכן לסיכויים הלכאוריים שהערעור שבכוונתו להגיש אמנם יתקבל". (ראו גם: ע"פ 2585/10 נגר נ' מדינת ישראל (13.4.2010); ע"פ חשיבון נ' מדינת ישראל (7.7.2015).

יש חשיבות גם לטעם שהובא לעניין האיחור, אולם השיקול העיקרי שעל בית המשפט לשקול הוא סיכויי ההליך.

11. בענייננו לא הובא טעם ראוי להצדקת האיחור. גזר הדין ניתן בנוכחות המערער ובא כוחו, המייצג אותו גם בערעור זה, כך שלא ברור כיצד "סבר" המערער כי גזר הדין ניתן ביום 15.5.20 (ולא ביום 10.5.20). בנוסף, ב"כ המערער עצמו ידע היטב מתי ניתן גזר הדין ומהו היום האחרון להגשת ערעור עליו.

בבקשה אין פירוט, כיצד נפלה טעות שכזו, מתי החליט המערער להגיש ערעור, מתי שוחח על כך, לראשונה, עם בא כוחו, מדוע המתין זמן כה רב עד שהחליט להגיש ערעור וכיצד באלה פרטים, על מנת שיהיה ניתן לעמוד על טיבו של ההסבר לאיחור. למעשה - **בהעדר תצהיר התומך בטענות העובדתיות שבבקשה, יש לדחותה על הסף.**

12. גם לגופו של עניין לא הייתי רואה לקבל את הבקשה, שכן עיון בנסיבות המקרה ובגזר דינו של בית משפט קמא מעלה כי סיכויי הערעור קלושים וכי דחיית הבקשה לא תגרום לעיוות דין.

לפיכך, אני דוחה את הבקשה.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים ותסגור את התיק.

ניתנה היום, כ' תמוז תש"פ, 12 יולי 2020, בהעדר הצדדים.